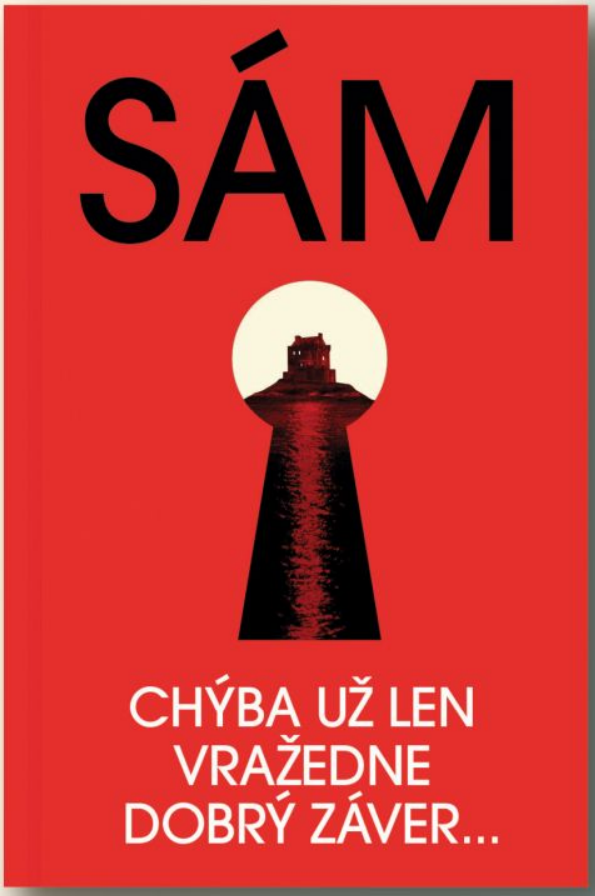
KONIEC SA PÍŠE SÁM

„Táto kniha vám v tom najlepšom pripomenie príbehy Agathy Christie."

STEPHEN KING

EVELYN CLARKE

Koniec sa píše sám

Koniec sa píše sám

Evelyn Clarke

Preložila Gabriela Račková

slovart

THE ENDING WRITES ITSELF.
Copyright © 2026 by Cat Clarke and Victoria Schwab
All rights reserved.
Jacket design by Will Staehle
Jacket photograph © berni0004/Shutterstock
Cover design by Will Staehle
Endpapers by Stephanie Heathcote
Author Photography by Jenna Maurice
Translation © Gabriela Račková 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7898-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Evelyn Clarke: The Ending Writes Itself,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Harper,
An Imprint of HarperCollinsPublishers, New York 2026,
preložila Gabriela Račková.
Zodpovedná redaktorka Daša Jajcayová
Editorka Dana Brezňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 831 04 Bratislava, v roku 2026.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporučením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk
pobox@slovart.sk

Pre spisovateľov, každého jedného z vás.

(Okrem toho jedného sviniara, ty vieš, kto si.)

Či už len začínate svoju cestu, alebo ste už ďaleko,
bojujte a pokračujte v písaní.

Svet potrebuje vaše diela.

(Okrem tých od vyššie spomínaného sviniara,
ten môže pokojne kedykoľvek skončiť.)

Pravdu má ten, kto drží pero.

– *Arthur Fletch*

Kde bolo, tam bolo

Na displeji sa objaví fotografia spisovateľa.

Svetoznámy autor Arthur Fletch sedí v pracovni priestornejšej ako Catin byt. Obklopujú ho stovky kníh, jeho meno na chrbtoch púta pozornosť ako zborové skandovanie. Štadión fanúšikov.

Článok vyšiel minulý rok, jeden z desiatok, ktoré sa vyrojili po oznámení piateho a posledného dielu série o Petrarchovej.

Svätý grál beletrie.

Dlhoočakávané finále a podľa tohto článku posledná kniha, ktorú Arthur Fletch kedy napíše.

Posúva text nižšie za komplimenty autora článku, za reči o tvorivom géniovi, za výpočet jeho úspechov, počínajúc knihami o Ashboltovi z čias ešte predtým, ako sa narodila, pokračujúc filmami, televíznymi adaptáciami, exponenciálnym rastom, päťdesiatimi miliónmi predaných kníh, čo v niektorých krajinách tromflo aj Bibliu.

A teraz… toto.

Najočakávanejší román všetkých čias. Nechce sa jej tomu veriť. No na druhej strane, prečo by nie? Každý, koho pozná, čítal aspoň jednu z jeho kníh. Dokonca aj jej spolubývajúca, čo je priam šokujúce, keďže Cate ju nikdy nevidela prečítať nič dlhšie ako tipy v odrážkach.

Zbežne preletí časti článku, ktoré pozná naspamäť. Ako Arthur Fletch začínal z ničoho. Ako si vybudoval čitateľskú základňu

slovo za slovom, kniha za knihou. Ako jeho narastajúcu utiahnutosť narúšali len občasné večierky, ktoré organizoval na škótskom ostrove Skelbrae.

Zastaví sa pri fotografiách.

Arthur Fletch hľadiaci ponad útesy, v bielych vlasoch mu šantí vietor a nadvihuje mu široký okraj červeného klobúka.

Arthur Fletch sediaci na stoličke s vysokým operadlom, s koženým zápisníkom na kolenách a s perom priloženým k perám.

Arthur Fletch postávajúci vo dverách svojho domu – ktorý je v skutočnosti *hrad* –, s jednou rukou vystretou v geste, čo by mohlo vyjadrovať buď privítanie, alebo rozlúčku.

Na každej fotografii má ten istý záhadný výraz. Pravý kútik úst sa mu dvíha. Nie v úsmeve – mužom nikto nikdy neprikazuje, aby sa usmievali –, ale vyzerá, akoby skrýval nejaké tajomstvo.

A potom, ku koncu článku, sa dostáva k svojej obľúbenej časti.

Tej, kde sa hovorí o tom, že polovicu majetku minul na knihu z *ozajstného* zlata.

Keď o tom čítala prvýkrát, neverila tomu.

A pravdepodobne to ani nie je pravda.

Ale ona chce, aby bola.

Reportér, ktorý autora spovedal, sa zmieni, že sa mu v očiach zablysne, keď na to príde reč. Čo môže znamenať, že len tára do vetra. Alebo aj to, že je to jednoznačne pravda.

Veď na čo iné by Arthur Fletch tie prachy minul?

Obrovskú vilu už má.

Aj vlastný ostrov.

Zatiaľ čo Cate Newhouseová si sotva môže dovoliť novú spodnú bielizeň.

Cate Newhouseová si v kaviarni o dva vchody ďalej zobrala toľko zmien, koľko jej dali, a momentálne prežíva na oschnutom pečive z predošlého dňa a kradnutom čaji.

S Cate Newhouseovou sa len nedávno rozišla priateľka po dvoch rokoch chodenia a musela sa nasťahovať do otrasného

podnájmu nad mäsiarstvom, kde sa v teplých dňoch šíri príšerný zápach, steny sú tenké ako papier a jej spolubývajúci stále buď sexujú, alebo sa hádajú a večne sa im míňa toaletný papier, lebo je jediná, kto ho kupuje.

Cate Newhouseová by vážne potrebovala štipku šťastia.

A najšialenejšie na tom je…

… že sa na ňu možno práve usmialo.

Cate zatvorí kartu s článkom a opäť otvorí emailovú schránku. K najnovšej správe, čo jej preposlala jej literárna agentka – impozantná a desivá Eleanor Vandenbergová, ktorá zhodou okolností zastupuje aj samotného Arthura Fletcha. Čo Cate doteraz úplne nepochopila.

Keď jej v to ráno pípol mail od agentky, dúfala, že má pre ňu dobré správy.

Buď jej oznámi, že je jej kniha pripravená na odoslanie vydavateľom, alebo že ju už nejakým zázrakom niektorému predala. Keď sa Eleanor na to pýtala naposledy, iba ju povzbudivo potľapkala po pleci a prehodila: „Čoskoro."

Čoskoro – to je určite jedno z najfrustrujúcejších slov, aké existujú.

No tento email bol ako z iného sveta.

> Cate,
> máš obrovský potenciál.
> Najvyšší čas, aby si to všimli aj ostatní.
> Urob nám obom láskavosť a povedz áno.
> Eleanor

V prílohe je správa od Arthura Fletcha!

Otvorí ju znova, len aby sa uistila, že je skutočná.

A je.

Nie je to len obyčajný email, ale *pozvánka*. Pozýva *ju* na jeden z jeho exkluzívnych a legendárnych literárnych salónov.

Na jeho súkromnom ostrove Skelbrae.

V Škótsku.

O necelé tri týždne.

Trasú sa jej kolená, keď si to číta už po stýkrát, a opäť ju zaplaví vzrušenie. O sekundu neskôr ju však obleje hrôza.

Strach, že Arthur Fletch – a ktokoľvek ďalší, koho pozval – sa iba raz pozrie na Cate Newhouseovú, dvadsaťročnú dievčinku, ktorú z hromady rukopisov vytiahol jeden z asistentov Eleanor Vandenbergovej, a zistí, že tam nepatrí.

Predkloní sa a čelo si oprie o kolená. Pripomína si, čo jej Eleanor prízvukovala, keď s ňou podpisovala zmluvu.

„Máte výnimočný talent, slečna Newhouseová. Keď na sebe ešte trochu popracujete, mohli by ste byť ďalším Arthurom Fletchom."

Zdvihne hlavu a zhlboka sa nadýchne. Otvorí koncept pripravenej odpovede a vymaže celý odsek o tom, aká je to česť, ako sa necíti byť hodná a že to musí byť nejaký omyl. Namiesto toho napíše osem krátkych slov.

> To by som si nedala ujsť!
> Vďaka,
> Cate

Zhlboka sa nadýchne a vydýchne a stlačí tlačidlo „odoslať".

Dvere kúpeľne sa zatrasú, niekto do nich udrel päsťou, a ona zakričí, že to bude len minútka. Nohy jej zmeraveli, na toalete sedí už takmer pol hodiny.

Odloží telefón na umývadlo a chystá sa utrieť… Ako inak.

Nie je tam žiadny zasraný toaleťák.

PRVÁ ČASŤ

Hráči

Majstri trileru

Čln poskakuje na rozbúrenej vode ako kameň.

Sienna sa oprie lakťami o zábradlie a žmúri do diaľky.

Zastáva názor, že žiadna cesta by *nikdy* nemala zahŕňať tri druhy dopravy, a predsa – za sebou majú nočný let (*plus* medzipristátie), trojhodinovú jazdu autom a tridsať minút na mori. A vďaka hmle koniec stále nie je na dohľad.

Čln narazí na vlnu a Malcolm niekde za jej chrbtom zastoná a vyvráti obsah žalúdka do mora. Odporný zvuk, akoby sa mohol prevrátiť naruby, ak by ho naplo ešte silnejšie.

Sienna zdvihne bradu a vlhký vzduch jej orosí unavenú tvár.

Na motorovom člne nebola od jarných prázdnin v prváku na výške. Živo si pamätá, ako stála na prove s rukami nad hlavou a s frajerom Brodym predvádzali obľúbenú scénu z *Titanicu*, čo bol skvelý zážitok, kým ho nezničil a nestrčil jej ruku do nohavičiek.

Našťastie, dnes jej nič také nehrozí. Malcolm má plné ruky práce s tým, aby sa udržal zábradlia, zatiaľ čo z neho lezú zvyšky raňajok.

No aby bola k Malcolmovi spravodlivá – niežeby práve teraz túžila byť k nemu fér –, Severné more je *o dosť* búrlivejšie ako Mexický záliv.

V Škótsku je už približne štyri hodiny a jej prvé dojmy sú, že je tu pochmúrne, fúka a treskúca zima sa vám plazí pod šaty asi s rovnakou taktnosťou ako Brody roky dozadu.

Malcolm však vystúpil z lietadla, nadýchol sa a vydal akýsi ručavý pazvuk, než zbehol dole schodmi a pobozkal asfalt. Presne ako pápež.

„Čln poskakuje na rozbúrenej vode ako kamienok."

Sienna si tie slová zopakuje len tak pre seba, spokojná s novým slovným obratom. Opis bol vždy jej silnou stránkou. Opis a zápletka. A tempo. Čo, prirodzene, vyvoláva otázku, čím prispieva *Malcolm*. Možno sem-tam nejakou vtipnou replikou. Občasným zvratom. Ona však vie svoje.

Samozrejme, že si to uvedomuje.

Ak je ona mozgom Penna Stonelyho, on je jeho tvárou.

Niežeby Siennu niekedy považovali za neatraktívnu, ale na zadnej obálke ich kníh vždy svieti Malcolmova fotka, presne taká, akú si čitatelia predstavujú pri autorovi trilerov: s primeranou dávkou vážnosti, tajomna a šarmu.

Vie si ľudí omotať okolo prsta – vrátane nej. Kedysi sa celá rozochvela, keď sa na ňu pozrel tými hlbokými tmavými očami vykúkajúcimi spod obočia. Jeho hlas bol ako pokrčený zamat – hladký a poddajný, kým sa nezadrhol o nejaké slovo a nezatiahol so škótskym prízvukom. Prízvukom, ktorý sa počas trojhodinovej cesty autom na sever ešte zvýraznil, keď bľabotal o tom, že je späť tam, kde patria jeho kosti. V *starej vlasti*.

Akoby mu chýbala každučký deň.

Akoby sa pred pätnástimi rokmi, po edinburskom incidente, nezriekol celej svojej domoviny.

Od chvíle, čo sa zoznámili, sa ho Sienna márne snažila presvedčiť, aby prekonal hrdosť a vzal ju do Škótska, no stačil jediný email od Arthura Fletcha a už sú tu. Na minulosť zjavne zabudol pri prvom pohľade na vres a hlohy a rozrečnil sa o kopcoch, dolinách a každom jednom stretnutí s *kravou z Vysočiny*.

Kravy s majestátnymi rohmi a červenohnedou srsťou boli skutočne rozkošné, no Sienna odolala nutkaniu urobiť si fotku. Nemieni ho v tom chválospeve povzbudzovať.

„Pred nami je Skelbrae!“ zrúkne kapitán. Hlas má hlboký, ošľahaný vetrom, skôr než krákanie pripomína syčanie, ako studená voda na rozžeravenom uhlí.

Ďalšia dobrá veta.

Sienna vytiahne telefón, otvorí aplikáciu s poznámkami a zapíše si ju (zošit má niekde v taške, ale to nevadí, v aplikácii si priebežne zaznamenáva krátke úryvky a slovné obraty, aby ich mohla použiť v budúcich scénach – hoci Malcolma vždy necháva v presvedčení, že tie repliky prichádzajú spontánne), keď vtom sa zubaté slnko prederie cez mraky a osvetlí ostrov pred nimi.

Z napenenej vody vyčnieva rozoklaný kus skaly obrastenej machom. Na prvý pohľad pripomína potápajúcu sa loď, jedna strana vytŕča k útesu, druhá sa zvažuje do mora.

Tmavý kamenný dom – nie, *dom* nie je vhodné pomenovanie, skôr pevnosť, fara, miniatúrny hrad – sa nebezpečne týči na vrchole, tak blízko okraja útesu, až budí dojem, že by stačil silnejší poryv vetra a celá stavba by sa zrútila do rozbúrených vĺn.

„Nie je to to najkrajšie, čo si kedy videla?“

Od jej manžela sa k nej nesie zápach zvratkov. Sienna sa uškrnie.

„Rozhodne je to dramatické,“ utrúsi. „Ale kto by tam chcel *žiť*?“

Odpoveď je, samozrejme, Arthur Fletch.

Arthur Fletch, ktorý si kúpil nielen ten dom, ale celý ostrov, na ktorom stojí, a pokrstil ho podľa svojej najslávnejšej série ako „Dom, ktorý postavila Petrarchová“, čím opäť raz dokázal, že len máločo je také bezodné ako mužské ego. Najmä keď je zjavné, že dom tu stojí už celé stáročia.

Malcolm ju objíme okolo pliec.

„No tak, priznaj si, že sa trošilinku tešíš,“ dobiedza s nezbedným úškrnom.

Sienna v tej chvíli cíti všeličo, ale nadšenie veru nie je na vrchole zoznamu.

Je unavená z letu, jazdy, plavby a z toho, že pred odchodom nespala dve noci.

Je nervózna z nastávajúceho víkendu, hoci by to Malcolmovi nikdy nepriznala.

Bojí sa o svojho psa – Edgar bol odjakživa jej pes, nie ich, hoci Malcolm trval na tom, že mu vyberie meno –, staručkého čivaviaka, ktorý mal za posledný rok najmenej štyrikrát smrť na jazyku a pravdepodobne sa rozhodne opustiť tento svet z čírej zlomyseľnosti, práve keď je Sienna preč.

A niekde za týmito tromi prevládajúcimi pocitmi, rovnako ako za hladom, smädom a nevoľnosťou, ktorá je síce v porovnaní s Malcolmovou slabšia, je aj štipka vzrušenia.

„Sisi," zamrmle jej muž. Ako len to oslovenie nenávidí. „*Sme* na jednej vlne, však?"

Sienna sa otočí v náručí svojho manžela, s ktorým je už trinásť rokov, a zahľadí sa naňho

Šedivé vlasy sa mu vlnia na spánkoch a zúfalo kričia, aby ich ostrihali, čo on zanovito odmieta a tvrdí, že mu uberajú desať rokov. A je na porazenie, že má pravdu. Vrásky okolo *jeho* očí ani *jeho* mierne ochabnutú bradu si nikto nikdy nevšimne. Zrejme im neprekážajú ani jeho krivé zuby, ktoré majú ďaleko od bielej.

Je notorický zvodca, vždy bol. Sienna bola svedkom, ako ho ženy a dokonca aj niekoľko mužov balilo na spisovateľských zjazdoch a konferenciách – hoci stála hneď vedľa neho. Ako jeho spoluautorka. Jeho žena. Nikdy jej to neprekážalo – popravde, občas sa vyžívala v tom, že napriek flirtovaniu patrí jej.

„*Sľúbila* si mi to," výstražne zavrčí, keď mu neodpovie.

Má pravdu. Naozaj to sľúbila. Alebo aspoň súhlasila.

A už to začína ľutovať.

„Uhm," zamrmle a prinúti sa k úsmevu, silenému, so stisnutými perami, zatiaľ čo si v duchu prechádza jeden zo svojich mnohých mentálnych zoznamov, tentoraz s názvom *Spôsoby, ako sa zbaviť tela*.

Upokojuje ju to viac ako akákoľvek meditácia.

Zatiaľ čo sa čln skokmi blíži k ostrovu a Malcolm ju pevne stíska, pospevujúc si škótsku odrhovačku, Sienna sa zamýšľa, nie prvýkrát, nad tým, či je schopná vraždiť.

...

Otočí sa mu chrbtom.

Malcolm sa podráždene zamrví – Sienna vie, ako veľmi to nenávidí –, ale vtom ukáže na postavu na útese.

„To je on?“

Malcolm prižmúri oči, snaží sa rozoznať siluetu. Vie, že by potreboval okuliare, veď už má päťdesiatku na krku, považoval by to však za kapituláciu, vzdanie sa starnutiu, a do tých vôd rozhodne nevstúpi bez boja. Nemieni vymeniť prívlastok *fešný* za *distingvovaný*.

Podarí sa mu rozpoznať mužov dlhý kabát aj široký červený klobúk, ktorý si pridŕža, aby mu ho neodfúkol vietor.

Z tej diaľky sa to nedá určiť s istotou, ale kto iný by to bol?

„Hej,“ skonštatuje. „To bude Arty.“

Malcolm zamáva postave, kým kapitán manévruje člnom k mólu, ale muž na útese mu neodmáva; jednoducho sa obráti a ťažkopádnym krokom sa poberie späť k domu.

„Hm, asi nás nevidel.“ Malcolm spustí ruku a pocíti čerstvý nával nervozity stúpajúcej ako žlč, úzkosti, ktorá sa pomaly stupňuje, odkedy vzlietli z letiska JFK.

Z návratu má isté obavy. Niežeby to Sienne priznal.

Za oknom auta sa mihali známe zelené a sivé farby škótskej vysočiny, Sisi nadšene ochkala nad dlhosrstými kravkami a on si v duchu prehrával incident, čo pred toľkými rokmi urýchlil jeho odchod. Incident, ktorý sa začal fľašou Macallanu prepašovanou do autorskej jurty na Medzinárodnom knižnom festivale v Edinburghu a dajako prerástol do vzájomných nadávok s držiteľom

Bookerovej ceny, do následného knokautovania dotyčného držiteľa Bookerovej ceny a napokon do násilného vyvedenia zo stanu básnikom laureátom, po čom ho natrvalo a bez okolkov vylúčili z podujatia. Doživotne.

Bol to ponižujúci záver príšerného týždňa – diskusia s chabou účasťou, posmešná poznámka o stave škótskej beletrie, ťažko zranená hrdosť a reputácia v troskách.

Najvyšší čas celú záležitosť uzavrieť.

Pohnúť sa ďalej. Ísť *vpred*.

Nedokáže si predstaviť lepší spôsob, ako zavŕšiť starú kapitolu a začať novú, než v spoločnosti Arthura Fletcha.

Muža slávneho z viacerých dôvodov.

Prvým sú, samozrejme, jeho knihy – kombinácia trileru a detektívky s jeho typickými zvratmi.

Druhým, aspoň v intelektuálnych kruhoch, sú však jeho salóny.

Nie preto, že sa konajú zriedka – niekedy medzi nimi uplynie aj niekoľko mesiacov či rokov, ale kvôli zoznamu mien, ktoré z nich vzišli.

„Čo myslíš, koho ďalšieho ešte pozval?“ spýta sa Sienny. „Stavil by som na tú Pulitzerovú.“ Sienna naňho nechápavo hľadí. „Vieš… tú s tými vlasmi. Pravdepodobne jedného či dvoch víťazov Národnej knižnej ceny… a možno len tak pre zábavu prihodil aj nejakého básnika.“ Pokrúti hlavou. „Prekliati básnici… vždy si o sebe namýšľajú, že sú lepší. Len preto, že používajú menej slov.“

„Hm… a kedy naposledy si *ty* stretol nejakého básnika?“ zabŕdne doňho Sienna, zatiaľ čo loď zastavuje v dokoch. Na okamih je presvedčený, že si ho iba doberá, no vzápätí mu dôjde, že jej vlastne nikdy neprezradil, že do edinburského incidentu bol zapletený aj jeden laureát.

Kapitán nevypne motor, nechá ho bežať na voľnobeh, len kým Malcolm vyhádže batožinu na mólo, keďže trval na tom, že to spraví sám. Sienna to odjakživa považuje za nesmierne galantné.

Koniec ukážky